

Arrest

nr. 162 308 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 december 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 juni 2013, inzake het ingediende asielerzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2013 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en meerderjarige zoon een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van verzoeksters meerderjarige zoon.

1.4. Bij arrest nr. 110 840 van 27 september 2013 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 oktober 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 16 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster en haar gezinsleden stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 27 april 2015 samen met haar echtgenoot en meerderjarige zoon een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is andermaal gesteund op medische problemen van verzoeksters meerderjarige zoon.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 27 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die in hoofde van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 12.10.2013 (13 qq)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het hier een gebonden bevoegdheid betreft die elke discretionaire bevoegdheid uitsluit. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekster op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Hij verwijst naar zijn bespreking van de middelen om te stellen dat verzoekster een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk maakt.

De Raad is van oordeel dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge heeft, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te

worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Ook nog zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – hetgeen een omzetting is van artikel 5 de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) – bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Verzoekster het belang ontzeggen bij een kritiek gegrond op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelet op het gestelde in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zou afbreuk doen aan deze eerste wettelijke bepaling en de hierin aan het bestuur opgelegde verplichting. De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijks toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen. Er dient te worden aangenomen dat verweerder slechts kan terugvallen op een gebonden bevoegdheid vervat in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nadat hij de op hem rustende verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft nageleefd en er zich van heeft verzekerd dat hogere rechtsnormen zich niet verzetten tegen het nemen van de verwijderingsmaatregel. Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister of zijn gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoekster heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Voor het overige valt de behandeling van de exceptie samen met de grond van de zaak.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij licht het middel als volgt toe:

“1. De verzoekende partij merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster verwijst naar het feitenrelaas om haar privé-, gezins- en familielevens te staven.

Verzoekster en haar gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor [H.] niet beschikbaar is in Rusland. Verzoester en haar gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor de verzoekende partij (supra).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hoogstens enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat (dat verzoeker namelijk geen geldig visum zou bezitten). Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. 5. Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).”

3.1.2. Verzoekster voert in een derde middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel als volgt toe:

“1. Ondergeschikt, brengt de verzoekende partij een derde middel voor indien zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing geen schending zou inhouden van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en verzoekster moet worden geacht alle bepalende motieven van de belangenafweging te kennen op basis van de bestreden beslissing.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

[...]

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Deze bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, zijn er namelijk op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

2. Vooreerst moet worden nagegaan of er in casu sprake is van een privé- en gezinsleven, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op bovenvermelde rechtsbescherming.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster verwijst naar het feitenrelaas om zijn privé-, gezins- en familieleven te staven.

Verzoekster en haar gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor [H.] niet beschikbaar is in Rusland. Verzoester en haar gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

3. Er dient sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de openbare orde en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleven anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

4. De bevoegde overheid beperkt zich in de bestreden beslissing kennelijk tot de vaststelling dat verzoeker geen geldig visum heeft.

Hieruit volgt dat kennelijk enkel het algemeen belang wordt overwogen.

Gezien deze vastgestelde eenzijdigheid is er van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en dringt een schending van artikel 8 van het EVRM zich op. In deze zaak blijkt immers enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat te zijn uitgevoerd.

De onderzoeksplicht werd door de verwerende partij niet nageleefd.

In die zin dient ook een schending te worden aangenomen van bovenvermelde wetsbepalingen (zie de hoofding van het middel).

5. Bovendien blijkt dat de bestreden beslissing geen gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het gezins-, privé- en familieleven van verzoeker.

Aan de privébelangen dient een doorslaggevend gewicht te worden toegekend.

Verzoeker verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas.

Verzoeker en zijn gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor [H.] niet beschikbaar is in Rusland. Verzoeker en zijn gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

Uit deze vaststellingen blijkt dat, zelfs indien een onderzoek zou zijn uitgevoerd, quod non, geen correcte en concrete billijke afweging werd gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Nochtans dienen deze privébelangen als doorslaggevend te worden beschouwd.

De inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker door het opleggen van een verplichting het land te verlaten is hierom niet gerechtvaardigd.

In die zin dient ook een schending te worden aangenomen van bovenvermelde wetsbepalingen (zie de hoofding van het middel)."

3.2. Verweerder repliceert in dit verband als volgt in de nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom verzoekster bevolen wordt het grondgebied te verlaten, met name het feit dat zij geen geldig visum heeft.

Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift.

In tegenstelling tot wat zij wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omvat geen formele motiveringsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt volgende informatie:

- Bij beslissing van 8 oktober 2013 werd de aanvraag d.d. 16 juli 2013 ingediend in functie van de medische problematiek van de meerderjarige zoon van verzoekster onontvankelijk verklaard, bij toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies d.d. 7 oktober 2013 van de ambtenaar-geneesheer waaruit het volgende blijkt: "Deze aandoening werd reeds sinds 1993 gediagnosticeerd in het thuisland en er op een deskundige wijze behandeld voornamelijk met corticoïden, na zijn aankomst in België werd deze behandeling aangehouden.";

- Bij beslissing van 18 mei 2015 werd de aanvraag d.d. 27 april 2015 ingediend in functie van de medische problematiek van de meerderjarige zoon van verzoekster onontvankelijk verklaard, bij toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies d.d. 11 mei 2015 waarin het volgende wordt vastgesteld: "Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde ziektebeeld van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16/7/2013, waarvoor reeds een medisch advies werd opgesteld door collega [L.] op 7/10/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 24/3/2015 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van deze jongeman.";

- Uit het administratief dossier blijkt dat op 18 mei 2015 een document werd opgesteld waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat met betrekking tot de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster het volgende wordt gesteld: "In het voorgelegde medische attest d.d. 24.3.2015 is er geen sprake van een eventuele onmogelijkheid tot reizen."

Uit het administratief dossier blijkt aldus voldoende duidelijk dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster.

[...]

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, vereist artikel 8 EVRM niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie: RvV, 3 april 2009, nr. 25.613; RvV, 28 maart 2012, nr. 78 203)

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Die verdragsbepaling waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43).

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Inzake het gezinsleven, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zowel verzoekster als haar echtgenoot en hun meerderjarige zoon het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, zodat de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij van elkaar zouden worden gescheiden daar zij allen bevolen worden het grondgebied te verlaten.

Het verblijf van verzoekster en haar gezin in het Rijk is nagenoeg volledig illegaal. Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

[...]

Inzake haar privéleven, beperkt verzoekster zich tot het stellen dat de duurtijd, de aard en intensiteit van het verblijf in België een intense binding met België impliceert. Behoudens het feit dat het verblijf in het Rijk nagenoeg volledig illegaal is, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich andermaal beperkt tot een ongestaafd, uiterst summier en vaag betoog. Uit dergelijk betoog kan evenwel niet worden afgeleid dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Bovendien, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, die 58 jaar van haar leven heeft doorgebracht in het land van herkomst, niet aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen hervatten en leiden in dat land van herkomst.

Verzoekster toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van haar privéleven in het land van herkomst of elders.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat op 18 mei 2015 een document werd opgesteld waaruit blijkt dat door verwerende partij een onderzoek werd gevoerd naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en waaruit blijkt dat reking werd gehouden met het gezins- en familieleven.”

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster betoogt onder meer dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een (billijke) belangenafweging in het licht van haar privé- en gezinsleven heeft doorgevoerd en evenmin dat verweerder bij het nemen van deze beslissing concreet rekening hield met haar gezinsleven dat onder meer wordt gekenmerkt door het gegeven dat zij een zoon heeft die lijdt aan een aandoening waarvoor volgens haar de noodzakelijke medische behandelingen niet beschikbaar zijn in Rusland.

De Raad benadrukt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat het bestuur wanneer het een verwijderingsmaatregel neemt rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder betwist in casu niet dat verzoekster in België een gezinsleven heeft met haar echtgenoot en hun zoon. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeksters zoon weliswaar meerderjarig is, doch uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij nog deel uitmaakt van het kerngezin van verzoekster, te meer nu hij ingevolge zijn ziekte is aangewezen op de hulp en bijstand van zijn ouders. Niettegenstaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet spreekt over gezondheidsproblemen van overige gezinsleden waarmee rekening dient te worden gehouden, houdt deze bepaling wel in dat rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de gezinsleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezinsleden, is aldus relevant.

In wezen geeft verweerder in zijn nota aan dat de gezondheidsproblemen van verzoeksters zoon, en de vraag of deze al dan niet adequaat kunnen worden behandeld in het herkomstland, wel degelijk in rekening zijn genomen, door te wijzen op de eerdere beslissingen van 8 oktober 2013 en 18 mei 2015 die werden genomen inzake de verblijfsaanvragen omwille van de medische problemen van de zoon en op een document opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat op datum van het nemen van de thans bestreden beslissing wel degelijk een onderzoek werd verricht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en waarbij met betrekking tot de gezondheidstoestand van de zoon werd vastgesteld dat *“In het voorgelegde medische attest d.d. 24.3.2015 is er geen sprake van een eventuele onmogelijkheid tot reizen”*.

In dit verband oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 162 306 van 18 februari 2016 inzake de verwijderingsmaatregel die in hoofde van verzoeksters zoon werd genomen evenwel reeds als volgt:

“In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gelet op de eerder ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verweerder er kennis van had dat verzoeker reeds sinds zeer jonge leeftijd lijdt aan de ziekte van Still – een ernstige gewrichtsaandoening die intussen ook gepaard gaat met onder meer een groeistoornis, het syndroom van Cushing en osteoporose – en dat hij als gevolg van deze aandoening ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rolstoelafhankelijk was en was aangewezen op de hulp en bijstand van zijn ouders.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, zoals nochtans wordt opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In casu beriep verzoeker zich ten overstaan van het bestuur reeds op zijn gezondheidstoestand in verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 juli 2013 en 27 april 2015. Wat deze laatste aanvraag betreft, werd in een beslissing van 18 mei 2015 vastgesteld dat de hierin ingeroepen gezondheidstoestand dezelfde was als deze zoals ingeroepen in de aanvraag van 16 juli 2013. Enige beoordeling van de gezondheidsproblematiek op zich werd in deze beslissing niet meer gemaakt. De verblijfsaanvraag van 16 juli 2013 maakte verder het voorwerp uit van een beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, doch bij arrest nr. 161 252 van 3 februari 2016 ging de Raad over tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing moet derhalve wordt geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. In het dossier van verzoeker ligt thans derhalve geen eerdere beslissing van het bestuur voor waarin verzoekers gezondheidstoestand inhoudelijk reeds werd beoordeeld. Verweerder

kan in dit verband aldus thans niet dienstig verwijzen naar de beslissingen van 8 oktober 2013 en 18 mei 2015 om te stellen dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, nu deze eerste beslissing niet langer voorhanden is in het rechtsverkeer en deze tweede beslissing op zich geen beoordeling van de gezondheidstoestand inhoudt doch enkel een vergelijking of bij de verblijfsaanvragen dezelfde medische elementen voorlagen.

Noch de bestreden beslissing noch enige andere beslissing laat de Raad aldus toe vast te stellen dat verweerder heeft voldaan aan de op hem rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er nog op dat uit een document opgenomen in het administratief dossier dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing werd opgesteld wel degelijk blijkt dat een onderzoek plaatsvond in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het kader waarvan wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. In dit stuk wordt, wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, gesteld dat "[i]n het voorgelegde medische attest d.d. 24.3.2015 is er geen sprake van een eventuele onmogelijkheid tot reizen". De Raad is evenwel van oordeel dat deze handelwijze niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door deze beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij is gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, Durieux) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verwijzing naar het stuk in het administratief dossier kan door verweerder derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen.

Daarenboven kan de Raad ook enkel vaststellen dat het betreffende medische attest van 24 maart 2015 waarnaar in voornoemd stuk van het administratief dossier wordt verwezen, niet voorhanden is in het administratief dossier zoals dit is neergelegd in het kader van zowel huidig beroep als het beroep dat verzoeker aanhangig maakte tegen de beslissing van 18 mei 2015 waarbij zijn verblijfsaanvraag om medische redenen van 27 april 2015 onontvankelijk werd verklaard. De Raad wordt aldus niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of de stelling van verweerder dat uit voormeld medisch attest niet blijkt dat verzoeker niet kan reizen, steun vindt in dit medische attest. Deze stelling van verweerder vindt geen grondslag in de stukken van het administratief dossier zoals dit voorligt.

In het licht van het gegeven dat een arts-adviseur zich – als gevolg van het arrest nr. 161 252 van 3 februari 2016 van de Raad – opnieuw zal moeten uitspreken over de vraag of verzoekers aandoening van aard is een reëel risico in te houden voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, dient ten overvloede ook te worden aangenomen dat verzoekers gezondheidstoestand door het bestuur minstens niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel."

In navolging hiervan dient in de thans voorliggende zaak te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder de gezondheidstoestand van verzoeksters zoon en de mate waarin deze een hinderpaal vormt voor het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland, op correcte en voldoende zorgvuldige wijze in rekening heeft gebracht, terwijl verzoekster en haar gezinsleden voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing aan het bestuur te kennen hebben gegeven dat volgens hen de aandoening van de zoon niet (langer) adequaat kan worden behandeld in het land van herkomst en aldus volgens hen verhindert dat zij hun gezinsleven aldaar verderzetten. Er kan aldus in de thans

voorzittende zaak worden aangenomen dat het gezinsleven van verzoekster minstens onvoldoende in rekening is gebracht bij het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van de onderzochte middelen of van de overige middelen, dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS